

mer tør desavouere det og bestemt, tydeligt og klart udtale sig derimod; det skrives, denne Gaan mod Landstinget, det skrives i Regeringens Organ; det betyder ikke Noget, Landstinget har kompromitteret sig, det har ved at stemme for disse Bevillinger erklæret dem for nødvendige, og hvorfor skulde vi saa ikke tage dem, vi risikere jo Intet vi risikere ingen Straf, og det er jo Straffen man ser hen til. Da jeg finder denne Betragtning taabelig, thi vis de Herrer, der skriver saadan, skulde have set i, at de ikke ville faae Straf, er det dog ikke givet, at de ikke faae Brygl, jeg antager, at de maaste ville faae begge Dele. Jeg har fremdraget dette, fordi det er saa opvækkende, at Sigt kan ske, og saa umuliggjørende for enhverfømhelst Forhandling med denne Regering, naar den har Blade, der skrive paa den Maade, og det i Tider, som dem, hvori vi leve. Om den ærede Regering skal svare derpaa, det overlader jeg til den, til dens Vresfølelse.

Jeg skal derefter med et Par Ord omtale, hvad der er fremjat fra Regeringens Side her i Salen. Jeg havde ventet en noget modigere Optraeden; jeg havde troet, at naar der kom et saadant Forslag, som gaar ud paa at faae Bestemmelserne om Berettigelse til at afholde løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler afløst af et Forslag til at afholde de nødvendige Udgifter — det vil sige de efter Ministeriets Skjøn, og efter Ministeriets og Landstingets Finantslovsforslag nødvendige Udgifter — havde der bag et saadant Forslag staaet en mere bestemt, aaben Vedkjendelse af, hvad det er, nemlig fuldstændig Opgivelse af Grundlovens Bud. Jeg er i den Henseende blevet skuffet. Jeg har ikke Rigsdagstidenden, men efter det samme Blad, som Regeringen skriver i, holder jeg mig til det korte Referat, og det fremgaar deraf, at Regeringen i Gaar gennem sin Chef har udtalt sig saaledes, at den søger at gjøre gjældende, at det, hvorpaa det, væsentligt kommer an, er kun en Klargjørelse og en ganske ubetydelig og uvæsentlig Forandring, Noget, vi slet ikke behøve at være bange for, at Regeringen derigennem skulde ville skabe sig større Rigdomme af Bevillinger, end den ellers vilde kunne faae — paa ingen mulig Maade, det var overordentlig beroligende. Det bliver nu Regeringens Sag; naar den finder det foreneligt med sin Værdighed, at der gives den Slags Forklaringer, vil jeg overlade dem til Regeringen. Derimod glæder det mig, at den ærede Regering senere er kom-

men til en bedre Erkjendelse af, at den forlanger de løbende Udgifter afholdte, og at den gjør dette for at Statens Interesse ikke skulle lide Stade under længere midlertidige Tilstaude. Det er et lille Skridt videre; ganske vist langt fra fuld Erkjendelse af, hvad der ligger i Loven, og det, man har skrevet deri, men vi komme derved dog lidt lettere til Forstaaelse af, hvad der ligger i Udtrykkene. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at efter den Udtalelse af Regeringen at dette Lovforslag bemyndiger Regeringen til at afholde saadanne Udgifter, som den anser det for pligtmæssigt at afholde, for at ikke Statens Interesser skulle lide Stade, vilde, dersom man gik ind paa dette Forslag, en hel Række Bevillinger paa § 26 til Forsvarsvæsenet være indbefattede deri. Der er paa Finantslovsforslaget i Nr. et Forslag om at ombygge Trekroners Fort med en Bekostning af omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kroner, og der er ved Siden deraf et andet Forslag om at anstaffe 11 Stykker 15 Ctm. Kanoner. Om begge disse Forslag har Regeringen erklæret, at de ikke kunne udsættes, den betragter det for uforvarslikt at udsætte Sværskættelsen af disse Foranstaltninger længer end den 1ste April. Hvis Thinget altsaa gaar ind paa Vedtagelsen af et saadant Forslag, ville disse to Foranstaltninger, til hvilke Landstinget selvfølgelig efter sin hidtilværende Stilling giver sit Bisfald, tilsammen paa henimod 1 Million Kroner blive paabegyndte den 1ste April; thi Regeringen har erklæret dem for nødvendige; de kunne ikke vente længere, og begge disse Foranstaltninger vil det da ikke være muligt at standse mere, thi Ingen vil kunne bilde mig ind, at man den 30te April, naar Forslaget udløber, skulde kunne tage Bestillingen paa Kanoner hos Krupp tilbage eller standse Arbejdet paa Søfortet. Nei, saa er det sandelig slaaet fast, og derigennem er dette Things Bevillingsmyndighed effectivt slaaet ned. Der er en anden Ting, der ligeledes vil komme med, hvis vi gaa ind paa dette Forslag. Den meget ærede Kultusminister har uden Forhandling med og uden Samtykke af dette Thing forhandlet med den tydske Regering om at lade foretage visse Gradmaalarbejder i Danmark. Da han kommer her og forlanger Bevilling til disse ganske nye Arbejder, der slet ikke staa i Forbindelse med, hvad der hidtil er gjort, og paa ingen Maade ere nødvendige i og for sig, nægtes denne Bevilling i Henhold til Thingets Udtalelser i Fjor. Efter denne Nægtelse erklærede den høitærede Minister ved anden Behandling, at en saadan Bevilling er dog nødvendig.